ЛЮТИЙ 1928 р РІК ВИДАННЯ II-й [8—7(05)] ЦІНА 15

№ 3 (27)

ПЕРЕЦЬ

червоний

За спекуляцію з хлібозаготовками заарештовано багато приватників
(З газет)

Спекулянт: — Ну тепер я хлібом забезпечив себе принаймні років на 2 з суворою ізоляцією

ПЕРЛИ УКРАЇНІЗАЦІЇ

Мал. Б. Фрідкіна

В інструкції про боротьбу з грінпом Харк. Окрздраву в руському тексті сказано: „больной должен находиться в постели", а в українському тексті: „хворий мусить бути біля ліжка"

Лікування по руському

Лікування по українському

КОЛИ ПІДНЕСЕННЯ ДОСЯГАЄ АПОГЕЯ

Кількість товариств робітників-винахідників зростає
(*Факт*)

Автоматичні двері самі собою відчинялися, не чекаючи доки той, хто увіходив, встигне покласти пальця на кнопку, й зачинялися не менш учасно. Механізовані крісла щиро вбирали в свої глибокі обійми тих, що приходили. Машина—голова товариства, даремно дзвонив у електричний дзвоник, силуючися вгамувати галасливих, заля й антресолі були вже вщент набиті людом, а рупор вигукував нові й нові назви організацій, що їх представники все прибували й прибували.

Нарешті вгамувалися й автомат-голова оголосив урочисті збори, присвячені трьохрічному ювілею „Червономацького товариства робітників винахідників".

Довго й металево говорив голова-автомат і довгою чередою вигукували рупори численні привітання. Все це було якесь обов'язкове й неминучо-нудне, бо всі чекали з нетерплячкою другої частини вечора,— демонстрування нових винаходів.

Нарешті почалося.

На трибуну зідрався з якоюсь великою дошкою, вкритою полотнищем, швидкий чоловічок. Він швидко зняв окуляри, швидко оглянув публіку неозброєними очима, чемно вклонився й почав тоненьким голоском:

— Шановні громадяни й громадянки. Всім нам відомо і всі ми добре знаємо й ні для кого з нас не секрет скільки неприємностей, скільки непорозумінь, скільки витрат зрештою дають нам часті перейменування міст і вулиць, що до їх (перейменувань) такі охочі влада й суспільство. Ви всі ще пригадуєте, що творилося після XV з'їзду, на якому в останнє й остаточно було знищено опозицію. З того часу повелося не називати нічого ім'ям живих, але в цьому не знайшли вирішення проблеми: нам і досі доводиться вилучати з ужитку силу мап, що стають непридатними після кожного чергового й позачергового перейменування. Працюючи низку років над вивченням цієї проблеми, я в наслідок тяжкої праці винайшов...

Промовець спинився, витер піт червоною хусткою й надів окуляри:

— Я винайшов мапу...

Він широким, театральним рухом зірвав полотно з тієї дошки, що втяг на трибуну: перед здивованими обличчями слухачів з'явилась велика, площею з харківську кімнату на 6 чоловіка, мапа; але вона була мало подібна до звичайної мапи, оплутана дротами та вкрита якимись таємничими підоймами та ручками.

— Я винайшов мапу, що її не доведеться викидати після перейменування: як тільки якесь місто чи вулицю буде перейменовано, вам слід покрутити відому ручку, натиснути потрібну підойму й ви матимете мапу з перейменованим містом. Зараз ми це продемонструємо: прошу шановну публіку звеліти яке завгодно буде місце перейменувати.

Хтось з публіки запропонував назвати місто Червономак містом „Червоних винахідників"

— Добре — погодився винахідник. Я закручую оцю от ручку, натискую на цю ось підойму і ви маєте...

Але на мапі нічого не змінилось. Публіка витягала шиї, щоб щонебудь побачити, а винахідник стояв зніяковілий.

— Я накручую оцю ось ручку — знову повторив він,— натискую на цю ось підойму...

Але на мапі знов таки нічого не змінилося. Винахідник, що стояв розгублений раптом грахнув себе по лобові:

— Я прошу, шановне товариство, мене пробачити, але я забув, що моя мапа діє тільки після затвердження перейменування ВУЦВК'ом...

Слідуючий винахідник був високий на зріст, а машини його, очевидно, складної конструкції:

— Я винайшов, товариші, приладдя, за допомогою якого можна цілком точно виявити й притягти до відповідальности радіо-зайців.

Серед слухачів прокотилася хвиля незадоволення.

— Я збудував такий апарат—розповідав слідуючий — що за його допомогою цілком можливо виявляти осіб, що користуються чужими квитками ЦРК.

Публіка була, очевидно, обурена, бо багацько встали й пробивалися до виходу. А коли винахідник запропонував тут же продемонструвати роботу свого апарату, з натовпу почулися численні вигуки: „віримо", „не треба", „не треба".

Дальший винахідник мав сліпучо-білу машинку й таку ж сліпучо-червону краватку:

— Я винайшов, дорогі товариші, машину, яку назвав дефтзаводом. Той, хто матиме в себе дома дефтзавод по коливанню оцієї стрілки відразу бачитиме коли до крамниць церобкопу прибуватиме якийсь дефіцитний крам.

Зацікавлена публіка поверталася на свої місця, а коли винахідник скінчив — його вшанувала бурхливими оплесками, а кілька жіночих голосів дзвінко вигукнули „слава", „слава".

Далі на трибуну зійшов суб'єкт зовсім без краватки. Незграбно копирсаючись в паперах і не знаючи куди сховати руки, він незграбними зворотами почав:

— Я працював... Шукав способів... мені пощастило виробити приладдя, що за його допомогою можна скоротити вдвічі витрату бензину підчас праці трактора.

Серед публіки почулося стримане шикання.

Заля швидко порожніла.

В. Ярина

ОНУЧА

(Трохи за Гоголем, а трохи й без Гоголя)

В Нарсуді вже 18 місяців тягнеться справа про „онучу". Позов подано на 1 карб. 70 коп., а справа вже коштує державі понад 250 карб.

(З газет)

I

Славні онучі в Івана Івановича! Прекрасні! А який крам! Я б'юся в який завгодно заклад, що такого краму і в самому Текстильсиндикаті не знайти. Ви ж тільки подивіться на ці онучі. Одна з генерал-майорської штанини, а друга з єпископської ряси.

Прекрасна людина Іван Іванович! А яка в нього чудова веранда біля помешкання! З усіх боків диким виноградом обросла. Розкошується Іван Іванович, онучі на паркані розвісить, а сам, скинувши штани й підштаники, вилежується без штанів на веранді.

Надзвичайно прекрасна людина і Іван Никифорович, сусіда Івана Івановича. Вони такі приятелі, яких світ ніколи не бачив. Про них усі говорять, що їх чорт мотузкою звязав. Іван Никифорович теж любить вилежуватись на веранді, виставивши проти сонця свій широченний зад. Іван Никифорович страшенно кохається в свинях. У нього є бура льоха, якій він і ціни не складе.

Одне слово, і Іван Іванович і Іван Никифорович надзвичай орощі люди!..

II

Іван Іванович, зиркнувши на паркан, де висіли його онучі і побачивши, що однієї онучі не дістає, гукнув до Івана Никифоровича:

— Послухайте, Іване Никифоровичу, ваша свиня мою онучу з'їла.

— На чорта моїй свині ваша онуча здалася!

— А чому ви так думаєте?..

— Чому? Тому, що моя свиня не схоче їсти вашої смердючої онучі.

— Пробачте! Моя онуча не смердюча... То ваша свиня смердюча...

— Заткніть ви собі рота своєю онучою!

— А ви поцілуйтеся зі своєю свинею!

— А ви Іване Івановичу дурень царя небесного!

Іван Іванович схопився зі свого місця і прискочив до Івана Никифоровича.

— Як ви зволили сказати, Іване Никифоровичу? Як? — запитував він сильно хвилюючись.

— Я сказав що ви, Іване Івановичу, — дурень царя небесного, — відповів Іван Никифорович.

— Так ось же вам за це! — гукнув Іван Іванович і ткнув дулю Іванові Никифоровичові під самісінький ніс.

Іван Никифорович хотів схопити його за дулю, але Іван Іванович встиг утікти до свого помешкання.

III

— А-а-а... моє вам поваження! — гукнув нарсуддя, побачивши в своїй канцелярії Івана Івановича. — Що скажете?

— Я до вас, Дем'яне Дем'яновичу, щоб скласти позова о смертельного ворога.

— На кого же це?

— На Івана Никифоровича Довгочхуна.

Почувши таке, нарсуддя мало був не впав зі стільця.

— Що ви кажете?.. — вигукнув суддя. Та в чім же справа? Розкажить!

— Це справа делікатна, Дем'яне Дем'яновичу. На словах не розповісти. Прошу прочитати моє прохання.

— Прочитайте, Тарасе Тихоновичу, — сказав суддя до секретаря.

Секретар узяв до рук прохання і, висякавшись двома пальцями, почав читати.

„Від громадянина УСРР, Івана Івановича Перерепенка, прохання, а про що саме, про те в артикулах розповідається: 1) Бура свиня, що належить відомому всім спекулянтові, бандитові і навіть контр-революційонерові, Іванові Никифоровичові Довгочхунові, року 1926, липня 7-го дня, з'їла мою онучу, яка була з генерал-майорської штанини і за найнижчою розцінкою коштувала 1 карб. 70 коп..."

Коли секретар прочитав чисто всі артикули, Іван Іванович уклонився судді і пішов з приміщення нарсуду.

IV

— От так штука! — Не встиг суддя стулити рота, як на порозі показалась постать Івана Никифоровича. Суддя та секретар так були здивовані з цієї несподіванки, що перший взяв у рот перо, а другий проковтнув муху.

— Якими вітрами? Як ся маєте, Іване Никифоровичу?

Іван Никифорович бухнувся в крісло і, важко віддихуючись і охаючи довго не міг сказати ні слова.

— Прийшов скласти позова на відомого вам хулігана, Івана Івановича Перерепенка, — нарешті вимовив Іван Никифорович.

— І ви туди ж? Такі друзі! Позиватися з такою доброзичливою людиною?

— Він — чорт! Нате, прочитайте моє прохання.

— Нічого не поробиш... Прочитайте, Тарасе Тихоновичу, — сказав суддя до секретаря, при чому ніс його понюхав верхню губу.

Секретар, і цього разу висякавшись двома пальцями, почав читати своїм зичним голосом.

„Прохання громадянина УСРР, Івана Никифоровича Довгочхуна, а про що саме, про те в артикулах розповідається: 1) Будучив від природи скаженим, як сім чортів разом, відомий усім хуліган, бандит і навіть контр-революціонер, Іван Іванович Перерепенко, що-разу чинить мені й моїй свині всілякі образи. А року 1926, липня 7-го, він зі своєю нахабністю дійшов до того, що осмілився обвинуватити мою буру свиню в тім, що ніби вона, моя свиня, з'їла його онучу, а мене, господаря свині, він образив дівю, ткнувши мені під самісінький ніс свою огидну дулю..."

Як тільки секретар прочитав усі артикули, Іван Никифорович встав, уклонився судді і попрямував з приміщення суду.

V

Іван Іванович приволік у суд, за свідків, чисто всіх мешканців 1-го поверху, а Іван Никифорович, теж не піддався сусіді,— привів за свідків 2-й поверх.

Іванові Іьановичові й Іванові Никифоровичові піт котився з голів, як з даху дощова вода. Іван Іванович дістав з кишені хустку і почав сякатися, а Іван Никифорович розстібнув одного гудзика біля штанів.

— Зараз розглядатиметься справа Івана Івановича Довгочхуна,— розпочав нарсуддя.—Підсудний Довгочхун, ви обвинувачуєтесь в тому, що року 1926, липня 7-го дня, ваша свиня з'їла онучу вашому сусіді, Іванові Івановичові Перерепенкові. Чи визнаєте ви себе винним і чи не маєте якоїсь заяви до суду?

— Ні в котрому разі не можу визнати себе винним,—відповів важко дихаючи, Іван Никифорович.—Заяву маю до суду таку. Прошу перенести розгляд моєї справи до другого разу, щоб я міг іще додати свідків з свого боку, без участи яких справи моєї ніяк не розвязати.

Суд задовольнив прохання Івана Никифоровича.

— Тепер розглядатиметься справа Івана Івановича Перерепенка,—казав далі суддя.—Підсудний Перерепенко, ви обвинувачуєтесь в тому, що року 1926, липня 7-го дня ви дією образили вашого сусіду Івана Никифоровича Довгочхуна, ткувши йому під самий ніс дулю. Чи визнаєте ви себе винним і чи не маєте якоїсь заяви до суду?

— Винним себе не визнаю,—сказав Іван Іванович.—А що-до заяви, то прошу перенести розгляд моєї справи до другого разу, щоб я міг іще додати свідків, без яких справу ніяк не розвязати.

Суд задовольнив просьбу Івана Івановича.

VI

З того часу, коли уперше малося розглянутн справу Івана Івановича та справу Івана Никифоровича, проминуло вже 18 місяців, а справи ці досі не розвязано. Що-разу з тих чи інших причин обидві справи переносяться надалі. За Івана Івановича тепер уже свідчать не лише перший поверх, а кілька багатоповерхових будинків, а за Івана Никифоровича— цілий квартал. Як Івана Івановича, так і Івана Никифоровича до суду провожають цілі табуни правозаступників, що ще більше заплутують обидві справи. Іван Іванович, позиваючись, до того звівся, що тепер він схожий на суху грушу і ледве ходить, а Іван Никифорович тепер змахує на порожній лантух. Зате справи про „онучу" та про „дулю" виросли в кілька грубезних томів і коштують державі понад 200 карбованців.

Чим усе це закінчиться—невідомо.

Антоша Ко

ІНДУСТРІЯЛЬНА ПІСНЯ

„На рудні ім. Фрунзе (Кривий Ріг) допускають до роботи п'яних. Раз якось п'яний кочегар заснув і вся парова арматура замерзла"

„Красный Горняк"

Море по коліна,
П'яний в дим,
Прийшов на роботу
Бардадим.
П'яний хоче спати —
Це ж закон,
А казан на волі —
Дай розгон!

Кочегар не чує,
Що гуде,
Манометри скачуть,
Пара йде.
Кочегар проспався,
Рано встав,—
Казан зіпсувався
Та й пропав...

Де пускають п'яних
До станка,
Скрізь буде робота
Отака!

Мусій Шило

КІНО-СПЕЦ

„Режисери ВУФКУ не ставлять фільмів з селянського життя, бо зовсім не знають села"

(З докладу тов. Озерського на кіно-нараді)

Мал. Самума

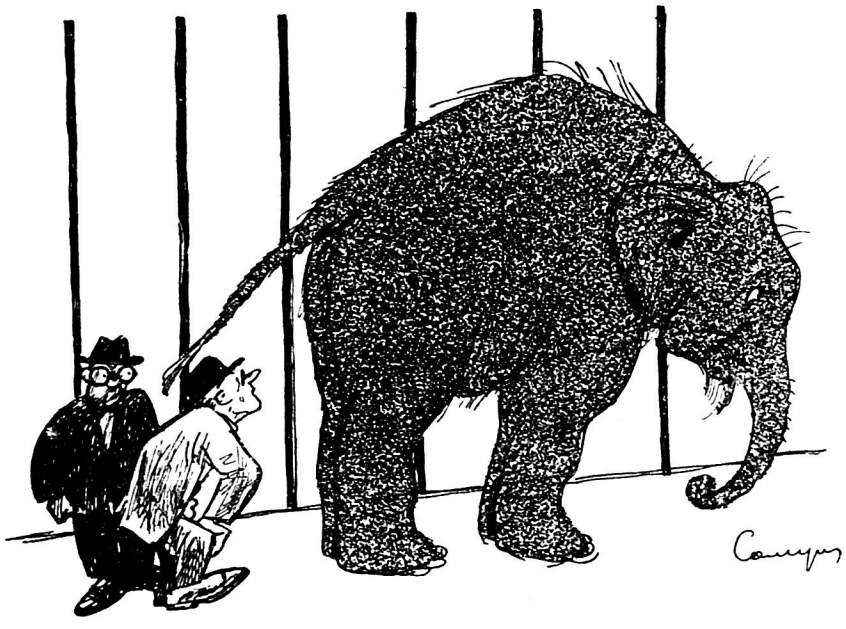

— Що ви тут робите, Якове Абрамовичу?!
— Селянську картину думаю ставити, от і вивчаю хатніх тварин...

Мал. О. Хвостова

СОБІ ДОРОЖЧЕ

— І чого це ви, Іване Петровичу, мене все трамваями возите? Ви ж, як відповідальний, могли б і в казенній машині покатать
— Дякую! Після блискучих казьонних машин, є ще машини з гратами!

КОНКУРС

Починаючи з № 3 „Ч.П.“, редакція оголошує низку конкурсів на гумористичне оповідання (гумореску).

УМОВИ КОНКУРСУ

Оповідання повинно бути **сюжетне, українською мовою і змістом своїм повинно відповідати змістові 4-х малюнків на стор. 5 цього номера „Ч.П.“**

ТАЛОН ДО КОНКУРСУ № 1

Прізвище автора, ім‘я і по батькові . . .
. . . . . .
Псевдонім . . . . . .
Назва твору . . . . . .
Адреса . . . . . .

Талон додається до рукопису. Без талону рукописи не розглядатимуться.

КОНКУРС

Розмір не більше **5000 друкованих знаків, або 90–100 рядків.**

Брати участь у конкурсі можуть всі громадяни, крім осіб, що належать до складу редакції і постійних співробітників журналу.

Три кращих оповідання будуть премійовані:

1	премія . . .	50 крб.
2	„ . . .	35 „
3	„ . . .	25 „

Див. стор. 5.

КОНКУРС № 1

Крім того, премійовані оповідання, після надруковання їх у „Ч.П.“ будуть оплачені звичайним авторським гонораром і автори одержуть „Червоний Перець“ на рік.

Надіслані до конкурсу рукописи **редакція не повертає**.

Термін надсилки матеріялів до конкурсу № 1—1 березня 1928 р. Результат конкурсу буде оголошено в № 6 „Ч.П.“ що вийде 15 березня 1928 р.

Матеріяли надсилати на адресу редакції з поміткою на конверті: „на конкурс“.

Склад жюри буде опубліковано в № 4 „Ч.П.“

ДРІБНІ ОПОВІДАННЯ

Спадщина

Молодий чоловік в рогових окулярах, лакованих черевиках, і прекрасному коверкотовому костюмі, сидить в кабінеті за столом і записує у блок-нота:

М. В. Гоголь „Ніч під різдво“—1200—Крим — 500
Т. Г. Шевченко „Гайдамаки“ —1300—Кавказ — 500
Л. М. Толстой „Анна Кареніна“—1500 – закордон—2000

Баланс 3000 крб. 3000 крб.

— Чудово,— говорить молодий чоловік і ховає блок-нота в портфель.

. . . . . .

Мораль:

Не тільки бухгалтери, а й кіносценаристи розуміються в балансах.

Щастя

Зустрів оце колись знайомого — Петра Герасимовича Жилкопенка. Іде — підскакує.

— Чого це ви? Сто тисяч виграли,— питаю.

— Де там! Більше! Таке щастя, таке щастя... В суді оце був. За аліментики притягали. І викрутився. Ви ж розумієте?!

— Як же це,— здивувався я.

— Ідділотом визнали, дорогой! Мене ідіотом, а дитину нормальною. Не ваша, кажуть. Ідіть собі. І виправдали... Таке щастя, таке щастя! Бувайте здоровеньки!

— Є ще на світі щасливі люди,— подумав я.

Три погляди

Один радянський громадянин, читаючи радянську газету, думає:

— Блискуче! За півроку в Харкові випито 2 мильйони пляшок пива. Ще одна перемога на фронті пивної промисловости.

Громадянин цей — господарник.

* * *

Другий радянський громадянин, читаючи ту ж саму газету, думає:

— Ганьба! В Харкові за півроку випито 2 мильйони пляшок пива. Це ж-жах!!

Громадянин цей—культробітник.

* * *

Третій радянський громадянин, не читаючи газети, думає:

— Ну й народ! По півгодини сидять, а по одній пляшці випили. Здря тольки місце займають!

Громадянин цей—офіціянт пивної „Нова Баварія“.

Вас. Чечвянський

ВЕСНЯНІ НАСТРОЇ

В Сочі стоїть тепла погода. Дерева вкрились листом. Температура моря — 12 град. Багато людей купається

(*З газет*)

Роз'їдять його, гей, мухи!
В Сочі вже цвітуть сади,
А у нас — закутуй вуха
Та на склад по дрова йди...

Там — на пляжі Мані й Каті..
Голі гнуться, мов лоза.
А моя Маруся в хаті
В трьох кожухах замерза.

Ех, терпіть немає мочі!
Що за клімат? Що за край?
Завтра ж трахну я до Сочі...
Рідна Лопань, прощавай!

Антоша Ко

ЯК УЯВЛЯЮТЬ СОБІ КООПЕРАТИВНІ ЦЕНТРИ ЖИТТЯ НАШОГО СЕЛЯНСТВА

Деякі селянські споживтовариства Одещини скаржаться, що їм замість мануфактури надсилають помаранчі, інжир, халву і т. ін.

Мал. Л. Каплана

(З газет)

Від халви нема одбою
Ой, Одесо,—припини!

Що ми зробимо з халвою?
Не годиться на штани!

ТИПОВА ТЕАТРАЛЬНА РЕЦЕНЗІЯ В ІЛЮСТРАЦІЯХ

Мал. Б. Фрідкіна

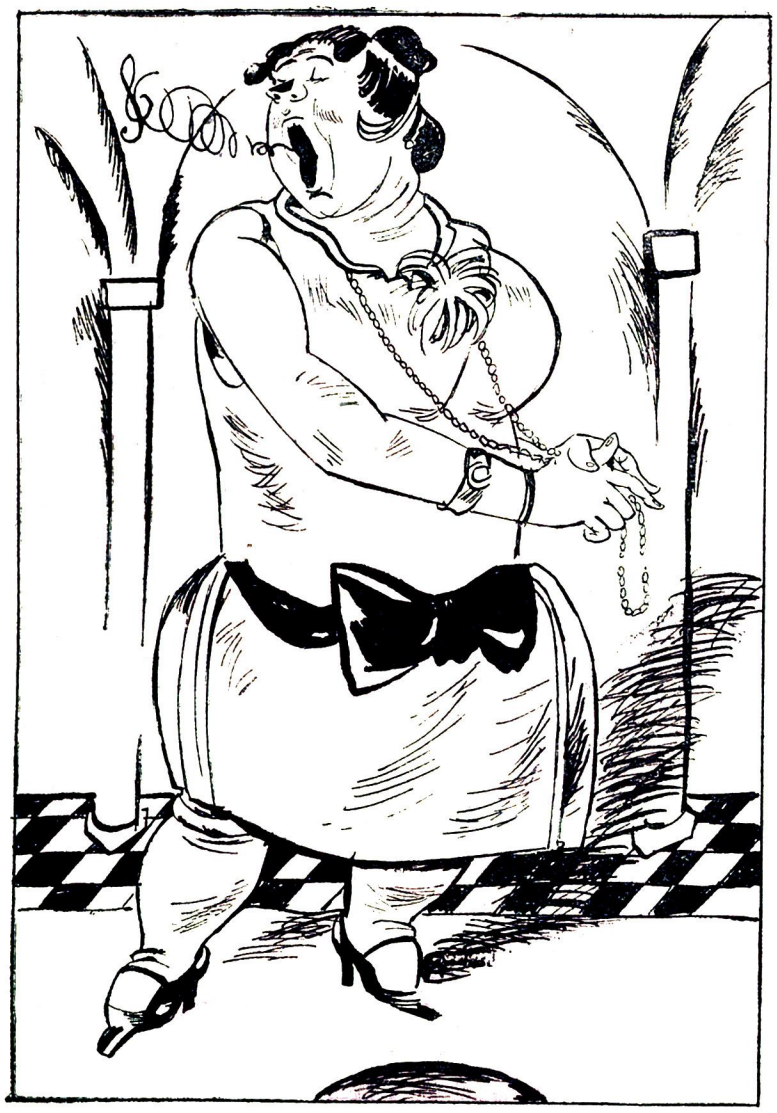

„Актриса виявила не погані в е р х и, чого зовсім не можна сказати про її н и з и“

„Актор ч у л о виконав свою ролю“

„Публіка о д н о д у ш н о вітала автора й акторів“

ЧУДЕСА ТЕХНІКИ

Що-року на самогон витрачається 70.000 центнерів хліба

(„Вісти")

Мал. Г. Ф.

— Скільки б це довелось елеваторів будувати, а так воно в невеличку посудинку вміщається

ЖЕРТВА СЛОВНИКІВ

В конторі „Груботрубобуда" кінчався робочий день. Один із співробітників, що вже довго прів над якимось службовим папірцем, викладаючи його українською мовою, повернув голову й вигукнув:

— Петре Івановичу, подивіться, будь ласка, у вас там словник, як його добре висловитися — „и приложением печати удостоверяется". Писав до цього часу — „і притулком тавра свідчиться" та нині щось не певен.Виходить, здається, не тее... Притулок — це кажуть „приют", „прикладом тавра" написати, так кажуть приклад — це „пример". Подивіться, Петро Івановичу!

— Що, друже, дошкуляє українізація?

На це діловод Перепічка реагував несподівано жваво:

— От ви смієтесь, товариші, вам, звичайно, байдуже, а що до мене, то українізація, можна сказати, долю мою вирішила. Для вас не секрет, що я залицався, маючи серйозні наміри, до Пелагії Аркадівни Фесенкової?

Товариші подтверджуючи хитнули головами. Зацікавлені словами діловода, вони підсунули до його столу крісла й сіли.

— Так от справа *) така – казав далі Перепічка.— Я й так й сяк до Пелагії Аркадівни — вранці старався до установи на посаду проводити, ввечері шукав усякої нагоди, щоб її побачити, а, коли не можна було, то писав їй листи. Скільки ж я їх написав! І вона, здається, прихильно до мене ставилася. Та одного разу, після того як я їй надіслав особливо палкого листа, вона й говорить мені: — Симпатична ви людина, Грицю, та тільки поки ви не напишите мені листа українською мовою, не дам я вам ніякої відповіди. Вона ж, знаєте, така завзята українка була.

Я відказую: — А чому б і не написати.

Тієї ж ночі я сів писати їй листа українською мовою. Склав спочатку його по-руському, а потім обклався словниками і, що ж ви скажете, і лист не довгий, а години із чотирі копався у словниках. Вранці ж красиво переписав отого листа і негайно надіслав Пелагії Аркадівні.

Приходжу я ввечері того самого дня до Пелагії Аркадівни, а вона, як побачила мене, так і зареготалася. Я до неї: — Що це ви такі веселі, Пелагіє Аркадівно? Вона ж каже:— Нічого, нічого, а сама, бачу, ледве стримує сміх. Нарешті, запитує мене:

— Григоре Опанасовичу, скажіть, це ви самі листа написали?

Я відповідаю — „сам", і серйозне почуття мене обнімає, думаю — ось сьогодні вона вже скаже те, що ущасливить мене.

Вона знов про тее:

— А вам хтось допомагав?

Я кажу:

— Ні! Лише словники підтримували мене та й те найбільше академічні.

Бачу держить вона вже в руках листа мого, розгортає його і починає голосно читати, та після кожного слова до того регочеться, що я вже думаю — чи не збожеволіла.

*) Між іншим, розмова друзів точилася руською мовою і ми лише переклали її.

Кінець-кінцем, питаю рішуче:

— Пелагіє Аркадівно, чим пояснити можу ваш сміх?

А вона відповідає: — Комічно, сил моїх нема, вмру від сміху. А сама так і давиться.

Розгнівався тоді я й кажу:

— Якщо вам почуття мое здається комічним, так прощайте, кінець усьому.

Я до дверей. Вона було за мною, а потім як зарегочеться знов... Так і загинуло все... Хотів кілька разів після того до неї піти, та, як згадаю те глузування з мого найщирішого почуття, сціплю зуби й терпую. А потім... потім вона заміж пішла. А в чім, власне, справа, чого її той лист так розвеселив і досі не доберу.

При цих словах діловод Перепічка поліз у бокову кишеню піджака й витяг звідти кілька папірців.

Оглянувши своїх товаришів, що із співчуттям слухали його оповідання він промовив:

— Я вам зачитаю, в мене лишились копії. Спочатку руською мовою, а потім українською.

Ось:

Дорогая и обожаемая Пелагея Аркадьевна!

Я с той поры только стал человеком, когда узнал вас. Я не прошу обещать мне невозможного, но умоляю откликнуться на мое благородное чувство и не доставлять мне огорчения.

Я сейчас с любовью созерцаю Ваш образ, запечатленный на фотографической карточке и мое чувствительное сердце обжигает горячая страсть.

Я смотрю на Ваше чудное лицо и куда-то деваются все сомнения и стирается память о всех прошлых страданиях.

Я, кажется, сейчас же помчался б к вам, но уже поздний час и в нашей окраинной Холодногорской местности небезопасно. Разные дебоширы и хулиганы уже повытаскивали свои дубины, финки и прочее оружие из ножен. Вот их целая орава бродит возле моего дома и они поют неприличные куплеты. Один начинает, другие подхватывают и эти люди, лишенные гражданской сознательности, нарушают тишину поэтической ночи.

Взволнованный спать не могу, буду до утра читать тот интересный авантюристический роман, который Вы мне порекомендовали.

Ваш до гроба

Григорий Перепичка.

Ну що, не погано?! Сам відчуваю – коротко, але з почуттям написано!

Товариші, погоджуючись хитнули головами.

— А ось український текст,—сказав Перепічка.

Коштовна й кохана як бог Палажко Аркадівно!

Я з тих часів тільки перекинувся у людину, коли довідався про Вас. Я не прошу показувати мені грушки (дулі) на вербі, але просю подати голос на мое вельможне почуття і не постачати мені скорботу. Я зараз залюбки дивлюся на Вашу подобизну, вражену на фотографічній мапочці і мое шкульне серце ошпарює жарка кортячка. Я бачу Ваш чудний перед і всі сумніви як корова язиком злизує і слід загув за минулими стражданнями. Я, здається, негайно махнув би до вас, але вже пізненький час і в нашій українній Холодногорській місцевості боязно. Різноманітні галабурдники й хулігани вже повитягали свої ломаки, фінки та інше знаряддя з піхв. Ось їх ціла орава гуляє біля мого будинку і співають непристойних віршів. Один починає, інші підчеплюють і ці люде, що не мають цивільної свідомости, ламають тишу поетичної ночи.

Схвильований спати не можу, до ранку читатиму той цікавий пройдисвітський роман, що в и мені порекомендували.

Ваш до труни

Гриць Перепічка.

. . . . . .

І зникла від мене Пелагія Аркадівна, „як з білих яблунь дим".

А чого? За всіма ж академічними словниками працював.

А. Любрик

МІРАЖ ЛИЖНИКА

Мал. Я. Бельського

— Ох! Як би отой „ванько“ — фініш був би забезпечений!

ІСТОРІЯ ОДНОГО КОХАННЯ

Вона, кажуть, прийшла на Улянівський цукрокомбінат разом з несміливими спробами раціоналізації підприємства. Говорили, ніби-то вона є невід'ємна частина раціоналізації. Говорили також, що коли не буде її, то не буде й ніякої раціоналізації, бо...

А в тім, краще скільки слів про нього. Адже-ж раз є вона, то мусить бути й він. Чи навпаки. Такий уже одвічний закон сюжету художніх творів і життєвих пригод. Проти цього нічого не вдієш. І тому неодмінно мусить бути він — герой, і вона — героїня.

Він — людина, що має, безумовно, цілком певний родовід. Генеалогія — марудна річ, і мандрувати глибоко в її нетри — це значить відбити охоту взагалі читати екскурси в глибину віків. Через те згадаємо тільки ближчого предка нашого героя, про якого є спеціяльна розвідка в славнозвісного письменника Антона Чехова. Прізвище цього предка було Пришибєєв, фах-унтер, а робота... Проте, здається, він нічого більше й не робив, а тільки стежив, щоб хтось десь не порушив того, що зветься „добрий звичай". Коли предок нашого героя щось десь подібне спостерігав, то винним діставалося на ласощі!

Нащадок його — наш герой — цілком, між іншим, дістав у спадок цю предкову хіть. Фах мав інший, навіть, прізвище в нього було не Пришибєєв, а инше. Але стежити за тим, щоб ніхто не порушував добрих звичаїв — ця хіть у нащадкові залишилася за всіма правилами спадковости.

А тепер дозвольте рекомендувати наших героїв на імення. Вона — це штрафна книга Улянівського цукрокомбінату. Він — хемік того-ж таки комбінату М. Пушенко.

Дозвольте запитати: вірите ви, що кохання, палке непереможне кохання, може виникнути з першого-ж погляду? Якщо не вірите, то, будь ласка, негайно облиште свій скептицизм. Кохання з першого погляду — це факт, якого після зустрічи наших героїв, нікому не пощастить заперечити. Хемік Пушенко, тільки глянувши на штрафну книгу, запалав непереможним почуттям до цієї героїні. І, уявіть собі, знайшов у ній, хоч і пасивне, але щире задоволення своєї хіти.

Хіть у хеміка була та сама, що й в його предка (див. розвідку А. Чехова): нещадно стежити, щоб хтось десь не порушив „доброго звичаю" й так само нещадно боротися з цією прикрою рисою людської вдачі.

Людська вдача взагалі гідна подиву. Їй властивий усякий ексцентризм. Добрий звичай, скажімо, велить звати людину повним ім'ям, з додатком до нього інших атрибутів, зокрема й того, що в анкетах зветься „по батькові". Добрий звичай припускав (хоч і не охоче) звати людину прізвищем, додаючи до нього ознаку пошани. Наприклад, „пане Пушенко".

Чи то тов. К—чевська, що працювала в тому-ж Улянівському цукрокомбінаті не розуміла цього, чи не могла стримати своєї ексцентричної вдачі, а тільки вона інколи зверталася до своїх товаришів у роботі, коротко звавши їх одним ім'ям. Цим „добрий звичай", безумовно, було порушувано.

Хіба-ж можна суворо карати хеміка Пушенка, коли він заступився за добрий звичай, почувши отаке від К—чевської? Звісно, ні. Хіть — вона непереможна. Ображений Пушенко негайно побіг до предмету свого захоплення — штрафної книги, і, сумно хитаючи головою, вписав туди:

„За нетактовну поведінку, а саме за те, що вона називає хеміка тільки одним ім'ям, чим порушує товариську дисципліну, тоді, як треба називати ім'ям і по батькові, тов. К—чевська штрафується за першим розрядом. Змінний хемік М. Пушенко".

Отак у ній — нашій героїні — хемік Пушенко знайшов собі розраду, коли побачив жахливе порушення доброго звичаю.

І таке ще писав:

— „За те, що часто й довгий час перебуває в лабораторії і це відбувається в супроводі обливання водою змінного хеміка. температурниця В—цька штрафується за першим розрядом. Змінний хемік М. Пушенко".

Наші герої вперто борються, не шкодуючи самих себе. Видатність хеміка Пушенка особливо гідна всілякої нагороди, геть аж до того, щоб з приводу інцидента з „обливанням водою в лабораторії", занести й самого Пушенка кудись за першим розрядом. Це був би цілком законний шлюб і правильне закінчення роману між Пушенком і штрафною книгою. А ми-б дістали змогу дописати щасливий кінець цієї історії. А то тепер, ей-ей, не знаємо, чим закінчити її. Адже-ж це зовсім ще буде не кінець, коли ми історію палкого кохання хеміка Пушенка до штрафної книги перервемо запитанням:

— І коли то вже на світі поменшає людей, що мають багато почуття, але мало глузду?

А. Хуторян

Київ.

ДЖЕНТЛЬМЕН

На майдані „Черв. Міліціонера" в Харкові вкрадено гучномовця радіомовної станції Наркомосу.
(З газет)

Мал. Б. Ф.

— На що ти оцю трубу вкрав?!
— А чого ж вона весь час кричить: „Возьмі меня — я вся твоя"!!!

ПОЕМА НАШИХ ДНІВ

Спекулюють книжками на кредитування
(З життя)

В Церобкопі на полиці
Триста тридцять три сестриці
(Кредитові книжечки)
Вели мову про стежки —
Перша книжка: Я була у металіста.
Є у нього пити й їсти,
Є у чому й походить.
Тільки інколи буває,
Що як дуже загуляє—
Нічим серце спрохмелить...
Взяв мене він у завкомі:
„Ну, це ж жінці і синкові
Дещо справлю празникове...
От спасибі їм за борг!"
Та й... одніс мене на торг...
Звикла я до рук робочих,
А тут — з дня та в темінь ночи —
До якогось буржуя
У портфель дісталась я...
Взяв мене в пухкі долоні.
Ще й на кожному купоні
Пообмацував листки...
Нудно й досі, сестрички!
З металістом розплатився.
Металіст запив — розпився:
Краєм уха чула я,
Що ще й досі він гуля,
Жінці свічок під очами
(Щоб даремно не гарчала!)
Празникових наліпив,
А мене... пропив!
Ну, й були ж то дні шаленні:
Од портфелю до кешені
Я блукала,
Я скакала —
І за два, чи за три дні
Втричі виросла в ціні...
Потім дивом — манівцями
Я з дебелими купцями
В Церобкоп ото прийшла,
Й вас усіх отут найшла.
Друга, третя, триста третя кажуть те ж саме з невеличкими змінами: „я була в поліграфіста, я була у освітянця і т. д.

* * *

В Церобкопі на полиці
Триста тридцять три сестриці
Вели мову про трудящих
Та купців нероботящих.
Оселедці прислухались.
Оселедці дивувались.
Червоніли,
Пломеніли,
Загули — захвилювались:
Де ж то є такі трудящі?
Де ж такі робітники?
Не повіримо ні защо!
Гвалт, рятуйте, профспілки!!!

Андрій Дудка

ЧАС БИ ЇЙ І ВИЛІЗТИ!

Картина „Дівчина з хмари" під час демонстрування в клубі ім. Калініна порвалась 72 рази
(„Харьк. Пролетарий")

Мал. Л. Каплана

— Дядю! А чому це й досі „дівчини" не видно?
— Очевидно, вона ще з хмари не вилізла

СТРЮЧЧЯ

Всеукраїнська спілка пролетарських письменників (ВУСПП) одержала листа:

Для отдела „писатели о себе" нашего журнала очень бы хотелось иметь сведения о работе некоторых выявившихся наших писателей. Редакція обращается к Вам с большой просьбой сообщить нашу просьбу тов. Тычине, Франко и другим по Вашему усмотрению. При беседе просьба прилагать фотографическую карточку.

Вторая просьба: попросите сделать как можно быстрее. План приблизительно такой: 1) Над чем в настоящее время работает, 2) Тема, 3) Почему автор работает именно над этой темой, 4) Что закончил, 5) Где печатается и что и, наконец, вообще его литературный багаж.

Редакция надеется, что вы поможете ей в этом деле.

С товарищеским приветом Секретарь

Охоче допомагаємо редакції „Н.Л.П." в „этом деле".

Небіжчик Іван Франко працює зараз над великим романом під назвою „Живії бо з „На літературном посту" сраму не імуть".

Користуючись з нагоди, І. Франко запитує через „Ч. П.", над чим працюють зараз Л. М. Толстой і М. В. Гоголь.

* * *

З об'яви про літературний журнал „Забой" (Артемівське), січень 1928 р.

В номере репродукции украинских и пролетарских художников.

Туманно це якось, товариші з „Забою".

Ви все ж таки поясніть нам, що таке пролетарські, а що таке українські?

Як на нашу думку — пролетарські художники — це художники стрижені, а українські — з оселедцями...

Так чи не так, товариші з „Забою"?

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Неймаківське на Херсонщині — Прокопчукові. — Ви просите нас: „Проперчіть, будь ласка, секретаря нашої сільради, Гниду, щоб він не чіплявся до місцевої вчительки". Що ви, товаришу Прокопчук, сміетеся, чи що. Тут на воші та на блохи не вистачає стрючків, а ви з гнидами нас турбуєте. Не проперчимо.

Сквира — Колі Штепселеві. — Ви запитуєте нас: „Чи є в продажі така книжка, де розповідається про те, як писати гумористки, або якась інша подібна література". Такої книжки ні в продажу, ні взагалі написаної нема і мабуть ніколи й не буде. Щож до іншої подібної літератури, вкажемо на такі книжки: „Як варити мило", „Як чинити шкіри", „Як варити хлібний квас", „Як робити коломазь" і „Як писати вірші". Досить з вас?

Хорол — Вергуненкові. — Ви просите: „Якщо мій твір не підійде до вашого журналу, то не повертайте його мені, а спаліть на огні, як бездушний труп". На жаль, не можемо вдовольнити вашої просьби. Ще не обзавелися редакційним крематорієм, де б можна було палити бездушні трупи. Поховаємо ми ваш твір на нашому кладовищі, що зветься редакційним кошиком, написавши: „не піде".

Харків — Заливадньому Маркові. — У вашому вірші, що ви нам його надіслали для друку, є чотири рядки:

Винищуймо природу,
Винищуймо, поки не пізно:
Природа всім нам заважає
Іти до соціялізму...

Відносно „йти до соціялізму" — згодні, а відносно: „винищувати природу" — тпру. Комунгосп до десятиріччя Жовтневої революції понасадив на вулицях столиці дерева, а ви — вирубати їх. Університетський сад — вирубати? Комунальний парк — вирубати? А де ж тоді подінетесь улітку? Адже-ж саме про вас харківські робфаківці склали пісеньку:

Заливадній Марко
Спочиває в парку...

Ні, природу винищувати — тпру!

Ст. Основа — Телеграфистові. — Ви жалієте, що вам приходиться платити зайві аліменти. Ви пишете: „Слід-би, кінець-кінцем, урегулювати цю справу". — Не можна. Треба було регулювати „до", а „по" — хоч регулюй, хоч не регулюй — платити аліменти однаково доведеться. Така вже наша, чоловіків, доля.

Без адреси. — *Тов. Саме-тому.* — Редакція просить сповістити вашу точну адресу.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ
Видає — „Робітнича газета Пролетар"
Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий". Замовл. № 290. Тираж 10.000

ВИХІД КОМІСІЇ ПІСЛЯ ОБСЛІДУВАННЯ 276-ої ПИВНОЇ

ХОРПС організовує обслідування пивних. Обслідування повинно встановити: хто ходить до пивної, скільки пива випивається, що привабліює одвідувачів: пиво, гармошка, естрада і т. ин. Організовується „спеціяльна комісія". „ДЛЯ ТОГО, ЧТОБЫ ПОЛОЖИТЬ ВРАГА НА ОБЕ ЛОПАТКИ, НАДО ЕГО ИЗУЧИТЬ"

(*„Харьк. Пролетарий" № 13—1928 р.*)

Мал. Б. Фрідкіна

Ворога вивчено...